goje susidegins drauge. Tebus tai antrieji Pilėnai.

Aš ir dabar prisimenu, kad man šmėstelėjo mintis - kazin kaip ten Pilėnuose ruošėsi mirti. Tikriausiai meldėsi seniesims Dievams, lygiai taip, kaip dabar mes. O šitiek metų mus skiria nuo pirmųjų Pilėnų.

Įtempimas augo, laukėme Aukščiausios Tarybos rūmų puolimo. Žmonės buvo susibūrę visai arti prie rūmų. Tuomet kreipėsi Krašto apsaugos departamento direktorius A. Butkevičius, prašydamas žmones atsitraukti toliau nuo rūmų: jeigu rūmai bus apšaudomi, tai žmones nukentės ne tik nuo šūvių, bet ir nuo dūžtančių stiklų, sienų nuolaužų. Niekas nesitraukė, nes nebuvo kur trauktis - visur buvo žmogus prie žmogaus.

Dar po kurio laiko į žmones kreipėsi A. Tarybos pirmininkas profesorius Vytautas Landzbergis. Jis sakė, kad nereikia aukų. Pakanka būti būsimų įvykių liudininkais. Niekas nesiskirstė - giedojo, meldėsi ir laukė, laukė...

Apie pusę keturių šūviai prie bokšto nutilo. Pradėjo snigti. Link Aukščiausios Tarybos budeliai nepajudėjo.

Dabar, kai prisimenu tos nakties žmones, žmones, kurie dainuoja, meldžiasi ir nesitraukia mirties akivaizdoje, traiškomi tankų, šaudomi, mušami - jų nereikėtų niekada pravardžiuoti "beretėmis", "burokais" ar kaip paskutiniu metu "žmonėmis iš gatvės". Tai buvo didvyriai. Jų susipratimas apgynė Lietuvą kaip galingiausi ginklai. Tą naktį viskas stojo į savo vietas. Paaiškėjo, dėl ko verta gyventi, dėl ko verta numirti. Labai prasmingos pasidaro M. Martinaičio eilės:

"Šią naktį virš Vilniaus iškrito kruša su krauju
ir širdys šią nakt prisipildė žuvusių kraujo,
jie pirmieji tapo laisvi.
Šią naktį mačiau atsivėrusį laiką virš Vilniaus,